



elles maten

Montserrat Mas / Francesca Bartrina
Jordi Sala / Dolors Collell



El taller de teatre

Montserrat Mas
Francesca Bartrina
Jordi Sala
Dolors Collell

ELLES MATEN



emboscaeditorial

Aquest espectacle es va estrenar els dies 27, 28 i 29 de setembre de 2001 al Teatre Atlàntida, de Vic, amb la següent

FITXA TÈCNICA

| | |
|---------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| AUTORS / AUTORES | Montserrat Mas, <i>La col·leccionista</i> i <i>Nyac</i> Francesca Bartrina, <i>Focs d'artifici</i> Jordi Sala, <i>Estranyes en un tren</i> Dolors Collell, <i>M'agrada quan estàs una mica emmurriada</i> |
| ACTORS / ACTRIUS | Marc Datsira, Mercè Estrada, Elisenda Font, Marta Pons i Ramon Villegas |
| COORDINACIÓ I DIRECCIÓ | Marc Riera i L'Amfiteatre |
| ASSESSORAMENT | Lourdes Barba, Josep Costa, Xicu Massó, Pep Simón |
| REGIDORIA | Judit Marcé |
| ESCENOGRAFIA | Claudi Casacuberta i Sílvia Tuneu |
| MÚSICA | Sergi Riera |
| DISSENY I IL·LUMINACIÓ | Guillem Costa |
| IMATGE I FOTOGRAFIA | Oriol Molas |

Elles maten és un espectacle coproduït per L'Amfiteatre i l'Institut Municipal d'Acció Cultural (IMAC) de l'Ajuntament de Vic.

Jordi Sala

ESTRANYES EN UN TREN

ESCENA 1

El departament aïllat d'un tren. Unes butaques (quatre, sis, vuit) disposades les unes enfront de les altres. Hi ha força espai entre les dues fileres de butaques. A dalt, un portaequipatges. La finestra queda completament tapada per cortines o persianes. Ambient que vol ser un punt elegant, però malmès per una certa deixadesa en alguns detalls.

Asseguda en la butaca de l'esquerra més allunyada del prosceni, la DONA 1 llegeix un llibre. Adulta jove. Ulleres. Cabells recollits. Uns deu o quinze segons de silenci. Passa alguna pàgina. Després entra la DONA 2, trencant sobtadament —i potser deliberadament— el silenci. Porta tres o quatre bosses que semblen de botiga de roba, i una petita maleta en forma de cartera. També adulta jove, potser una mica més gran que l'altra. Cabells deixats anar. En entrar esbufega considerablement, com queixant-se del pes i del tràfec. Mira les bosses i el portaequipatges, com si calculés com posar-hi les coses. Deixa les bosses a terra, obre el portaequipatges i hi posa la maleta i les bosses, excepte una, que col·loca en una de les butaques buides. Passa per davant de la DONA 1 per asseure's a una butaca de la filera de la dreta pròxima al prosceni. Quan ho fa, toca amb el peu el peu de la DONA 1. Seu.

DONA 2: **Disculpi.**¹

DONA 1: **No ha estat res.**

Uns segons de silenci. La DONA 2 treu una revista de la bossa i la fulleja.

DONA 2: Fa bon dia, avui.

DONA 1: Suposo.

DONA 2: Sí, sí que fa bon dia. ¿No llegiria millor amb llum natural?

DONA 1: Com diu?

DONA 2: Que si no li fa res que descorri les cortines. Llegiria millor. Aquesta llum dels trens és fatal. Molt dolent. Fa malbé la vista. Llegiria millor. I jo també. Descorro les cortines, si no li fa res.

DONA 1: No ho faci. [La DONA 2 la mira.] Deixi-ho estar, sisplau. Em molesta que hi hagi molta llum.

DONA 2: Bé.

DONA 1: ¿No li fa res, no?

DONA 2: No, no. [Fa com si comencés a llegir la revista. La DONA 1 continua llegint. La DONA 2 la mira.] Què llegeix?

DONA 1: Què?

DONA 2: Que què està llegint. Sembla molt interessant.

DONA 1: Oh. [Mira la coberta.] És una novel·la.

DONA 2: De qui és?

DONA 1: És un autor americà. No el conec.

DONA 2: Ah. [Es treu un paquet de cigarretes de la bossa.] **Una cigarreta?**

DONA 1: **No, gràcies, no fumo gaire.**

¹ En lletra negreta, s'assenyalen les rèpliques manllevades al film d'Alfred Hitchcock

Strangers on a train.

DONA 2: En canvi, jo fumo massa.

La DONA 2 treu una cigarreta i fa com si busqués foc sense trobar-lo. Després espera que la DONA 1 n'hi ofereixi. Aquesta se n'adona i, una mica molesta per les interrupcions de la lectura, li allarga un encenedor.

DONA 1: Tingui.

La DONA 2 encén la cigarreta i es queda mirant l'encenedor.

DONA 2: Elegant. [Li torna. Uns segons de silenci.] Jo també porto un llibre. [S'aixeca, obre el portaequipatges, baixa la maleta, l'obre, en treu un llibre, el deixa en una butaca, tanca la maleta, la torna a posar al portaequipatges, el tanca, s'asseu i agafa el llibre. Parla mentre va fumant.] No és una novel·la. No és americana. L'ha escrit una anglesa. Una metgessa anglesa. És molt interessant. Molt i molt. Resulta que aquesta doctora estava casada amb un advocat. Ara estan divorciats. I la doctora és una especialista en morts. [La DONA 1, que fins ara feia com si continués llegint, la mira sense alçar gaire la cara. La DONA 2 somriu.] Vull dir especialista en maneres de morir. En maneres de matar, vaja. Maneres de matar netes i segures. Segures pels assassins, no pas per les víctimes, és clar. Les víctimes han de quedar ben mortes. Es veu que la doctora va agafar molta experiència amb el seu exmarit. No, no vull pas dir que el matés, no. Encara és ben viu. Però és que l'ex de la doctora era advocat, vaja, encara és advocat, suposo, i domina molt els temes criminals. La doctora s'ha passat anys recollint informació sobre maneres de matar, maneres de matar netes i segures, és clar, no allò de jo agafo una pistola, te la poso al clatell i bang!, vinga sortir sang i jo que he de fugir perquè no

m' enxampin, no, res d'això, maneres de matar que no deixin ni rastre, rastre d'assassinat, o almenys que siguin molt segures i que no et puguin enxampar. N'arriba a explicar més de cent cinquanta, la majoria fent servir drogues i verins, i la doctora va recollir molta informació del seu ex, que com que era advocat li va explicar moltes coses sobre proves, rastres d'assassinat i coses així. [Silenci breu.] Serà un *best-seller*, segur. Acaba de sortir i estic ben segura que serà un *best-seller*.

DONA 1: Per què?

DONA 2: Que per què? Dona! És ben clar. A la gent li interessen aquests temes.

DONA 1: Si vostè ho diu.

DONA 2: I tant que ho dic. [Silenci breu.] A la gent li interessa molt, això. Més que les novel·les, cregui'm. A vostè li agraden les novel·les, ja ho veig. ¿Ha estudiat a la universitat, vostè?

DONA 1 [dubta]: No.

DONA 2: Jo sí. **Vaig anar a la universitat, a tres de diferents, i em van fer fora de totes tres. Per jugar i beure. No com vostè, eh?** [Apaga la cigarreta.] Sóc una calamitat.

DONA 1: Qui diu que ho sigui?

DONA 2: El meu pare. M'odia. Amb tots els diners que té i es pensa que he d'agafar l'autobús de les vuit cada matí, fitjar en una empresa i guanyar-me la vida venent quadres o coses així. Què pensa vostè d'un home així?

DONA 1: Doncs crec que...

DONA 2 [interrompent-la]: Sí. Jo també l'odio. Hi ha moments que em posa tan furiosa que... que el voldria matar!

[La DONA 1 tanca el llibre i el deixa a la butaca del costat amb actitud resignada. Des d'ara segueix conscientment la conversa.]

DONA 1: Em sembla que vostè no sap el que vol.

DONA 2: El que vull és fer alguna cosa... que sigui important. Tinc la teoria que s'ha de fer de tot abans de morir. ¿Vostè ha conduït mai un cotxe amb els ulls embenats a 200 kilòmetres per hora?

DONA 1 [*irònica*]: Últimament no.

DONA 2 [*amb orgull*]: Jo sí. [*Silenci breu. Li allarga el llibre.*] ¿Hi vol fer un cop d'ull?

DONA 1: ¿Un cop d'ull?

DONA 2: Sí. Al llibre. Fullegi'l, dona. Ja veurà. És molt interessant. [*La DONA 1 agafa el llibre, mira la coberta, la contracoberta, el fulleja.*] ¿Veritat que és interessant? [*La DONA 1 mou afirmativament el cap de manera poc convençuda.*] Sabia que li interessaria. Aquest tema interessa a tothom.

DONA 1 [*que li torna el llibre*]: Gràcies.

DONA 2: ¿Ha vist *Estranys en un tren*?

DONA 1: Què?

DONA 2: Que si ha vist *Estranys en un tren*. De Hitchcock.

DONA 1: Ah.

DONA 2: I *Arsènic per compassió*, ¿que l'ha vista? És divertidíssima. Dues velletes encantadores, entranyables, es dediquen a enverinar els pobres homes que arriben a casa seva. Ho fan per compassió. Són homes sols, tristos, pobres, infeliços. Les velletes els fan un favor.

DONA 1: Sí, sí que l'he vista.

DONA 2: Són genials, les iaies. Tan dolces. I vinga a fotre-li arsènic al cafè. [*Riu*] Ho fan per compassió. Són massa bones. Els homes no se'n mereixen, de compassió. Cap ni un. Tinc la teoria que va ser Adam qui va agafar la poma de l'arbre. Després la va enverinar i la va donar a Eva, que com que era dona no tenia un pèl de tonta i li va dir que, la poma, se la mengés ell. Aleshores Adam es va empenyar i va muntar un ciri descomunal, i Déu va baixar i els va fotre fora del paradís. I

el malparit d'Adam va manipular la història i va explicar a tothom que la culpa era d'Eva. Però la culpa era seva. Segur. ¿Qui es pot creure que una dona que viu al paradís ho engegui tot a rodar? Només un home és capaç de fer-ho tot malbé. Aquesta és la meva teoria.

DONA 1: Una teoria curiosa, i tant.

DONA 2: No en tingui cap dubte. Allò de l'expulsió del paradís va anar així. [*Silenci breu*] ¿Li explico una de les meves idees per fer un crim perfecte? ¿Prefereix la de l'endoll elèctric del lavabo o la del monòxid de carboni al garatge?

DONA 1: Cap. Dec estar antiquada, però em pensava que l'assassinat era il·legal.

DONA 2: Què importa una vida o dues? Hi ha gent que està millor morta. Per exemple, el meu pare. Segur que vostè també té algun home a la seva vida que estaria millor mort. Potser el seu pare, també. ¿És casada, vostè?

DONA 1: Casada? No.

DONA 2: Doncs el seu nòvio, si en té. O un germà. O un oncle. Segur que hi ha algun home a qui ha desitjat matar més d'una vegada. Que el mataria. El mataria si pogués. I per què no ho fa? Doncs com jo. Perquè té por que l'inxampin. Passar-se vint anys a la presó no és una bona perspectiva, veritat?

DONA 1: Quina bestiesa.

DONA 2: Sigui sincera. No cal que ho sigui amb mi, és clar. Amb prou feines ens coneixem. Però sigui sincera amb vostè mateixa. ¿No ha tingut mai la temptació de matar cap home?

DONA 1: Que hagi pogut tenir la temptació, alguna vegada, i només per les circumstàncies, per ràbia doncs pel que sigui, això no vol dir que...

DONA 2: Veu? Ha sentit desitjos de matar algun home. No cal que es defensi. No cal que es defensi davant meu. Jo la comprenc, la comprenc del tot. És natural. És molt natural. Seria antinatural que no hagués sentit mai això. Digui'm, qui és?

DONA 1: Com?

DONA 2: Que qui és el malparit que es mereixeria morir ara mateix. Que es mereixeria que vostè el matés.

DONA 1: Escolti, jo no he dit...

DONA 2: No es defensi. No cal, cregui'm. Qui és el malparit?

DONA 1 [*després d'un breu silenci*]: Si em demana que li digui un malparit, doncs el meu exnòvio era un autèntic cabronàs.

DONA 2: El seu exnòvio. Perfecte. Doncs fem-ho.

DONA 1: El què?

DONA 2: Dona, és ben clar. Matar-lo. Jo el mataré. Jo mato el seu exnòvio i vostè mata el meu pare. [*Silenci. La DONA 1 mira la DONA 2 de fit a fit.*] Oi que és una bona idea? Vostè i jo no ens coneixem. Tindrem coartades fàcils. No ens enxamparan. Ens intercanviem els assassinats. Genial, no?

DONA 1: Potser la broma ja va massa lluny, ¿no creu?

DONA 2: Quina broma? No faig pas broma, jo.

DONA 1: No ho trobo divertit.

DONA 2: Jo sí. Però no cal que vostè ho trobi divertit. Només cal que ens espolem del damunt un parell de malparits. El meu pare i el seu exnòvio.

Silenci llarg. La DONA 1 agafa despistadament la seva novel·la i la torna a deixar a la butaca.]

DONA 1: No puc matar el meu exnòvio.

DONA 2: No l'ha pas de matar vostè. El mataré jo.

DONA 1: No pot matar el meu exnòvio.

DONA 2: És clar que puc. Ja ho veurà.

DONA 1: No, no pot. Ja és mort. Va morir fa tres anys.

Silenci.

DONA 2: Ah, vaja. Quina mala jugada. [*Com si medités.*] És ben bé que n'hi ha que ja n'arriben a ser, de malparits. Ni matar no es deixen. [*Silenci llarg.*] Li he de confessar una cosa. Espero que no s'enfadi amb mi. [*Silenci mentre la DONA 2 espera resposta, però no en rep.*] Li vull dir que, de fet... de fet, el meu pare també és mort. Va morir fa cinc anys. D'un atac de cor. El desgraciat estava cardant amb una secretària de l'empresa. Una nena molt bufona i molt verra. Tan verra que al malparit li va venir un atac de cor. Ja li va estar bé. Però la meva mare va tenir un gran disgust. Imagini's, saber el mateix dia que el seu marit, l'home per qui s'havia sacrificat tota la vida, havia mort i que a més a més era un titola calenta que no es podia contenir quan una nena verra li remenava el cul al davant marcant les calces. L'única cosa de profit que farà aquella verra en tota la seva vida haurà estat matar el meu pare. Ja li va estar bé. La llàstima és que no el matés jo.

DONA 1 [*amb to lleugerament de retret*]: M'havia dit que el seu pare la volia fer treballar, fixar cada dia en una empresa i tot això. Ara em diu que és mort.

DONA 2: Li explicava el que em feia quan era viu. És com si tot passés ara, ara mateix. Encara ho tinc clavat al cervell. Si l'hagués matat jo, seria una altra cosa.

DONA 1: Però, escolti... [*Dubta.*] Per què volia matar el meu exnòvio, doncs? Jo no podia matar el seu pare. Ja era mort.

DONA 2: Jo tampoc podia matar el seu exnòvio.

DONA 1: Ja, però vostè no ho sabia.

DONA 2: Vostè tampoc no sabia que el meu pare ja era mort.

DONA 1: Escolti, escolti... Uf. M'està... m'estic quedant confusa.

DONA 2 [*somriu*]: Hauria matat el seu exnòvio, si el malparit encara fos viu, sense cap mirament i amb molt de plaer, li asseguro. Encara que fos a canvi de res. Sense intercanvi d'assassinats. Només perquè s'ho mereixia.

DONA 1: ¿Qui ho ha dit, que s'ho mereixia? És que jo no volia que matés el meu exnòvio. Si fos viu, vull dir.

DONA 2: Tots els homes s'ho mereixen.

DONA 1 [*resignada*]: Si vostè ho diu.

DONA 2: Ho dic. I tant. [*Silenci llarg. La DONA 1 torna a agafar la novel·la, però se la queda a les mans, sense obrir-la.*] En podríem matar un altre.

DONA 1: Un altre què?

DONA 2: Un altre home.

DONA 1: Un altre home?

DONA 2: Qualsevol.

DONA 1: I per què?

DONA 2: Ja ho sap, per què.

DONA 1: Miri, com vulgui.

Silenci llarg. La DONA 1 torna a llegir la novel·la. La DONA 2 obre la bossa que té a la butaca del costat, en treu un coixí, se'l posa darrere del clatell, estira els peus sobre la butaca de davant amb el seu llibre entre les mans i recolza el cap al coixí. Fa cara de felicitat.

DONA 2 [*com parlant per a ella*]: Que bé, que sigui el meu torn.

Es fa fosc. Se sent un xiulet de tren. Pausa durant uns segons.

ESCENA 2

Llum. Veiem exactament la mateixa situació que al final de l'escena 1. Poden haver passat uns minuts, potser mitja hora o una hora. De sobte, entra al departament l'HOME. Adult jove, també. Va vestit de manera molt formal, asèptica, sense gust, amb conjunt i corbata. És educat i somrient. Porta una bossa i una cartera.

HOME: Bon dia.

Les dues dones es miren un instant. La DONA 2 somriu. L'HOME fa el gest d'obrir el portaequipatges per posar-hi la bossa.

DONA 2: No, no l'obri. [*L'HOME la mira.*] És ple. De coses meves.

HOME: Però...

DONA 2: Li dic que és ple. Deixi la bossa a terra.

L'HOME dubta i després deixa la bossa a terra, en un costat. Continua amb la cartera a la mà. Decideix asseure's a la filera de la dreta, on seu la DONA 2.

HOME [*fent el gest d'enretirar la bossa que hi ha sobre la butaca*]:
¿Que puc treure-la?

DONA 2: No és meva. [*Assenyala la DONA 1, com indicant que és d'ella.*]

HOME [*a LA DONA 1, perquè tregui la bossa*]: Perdoni, ¿li faria res?...

La DONA 1 mira la bossa i la DONA 2. No treu la bossa. Es desplaça cap a la butaca del costat de la finestra per deixar lliure la butaca que ocupava. Continua llegint la novel·la. L'HOME es veu obligat a seure a la filera de l'esquerra, on seua la DONA 1. Obre la cartera i en treu un ordinador portàtil. L'engega i comença a escriure. La DONA 2 el mira i ell li torna la mirada, somrient. La DONA 2 s'incorpora a la butaca. Es posa el coixí a la zona lumbar. L'HOME continua escrivint.

DONA 2: Fa bon dia, avui.

HOME: Sí. Per cert, ¿que podria descórrer les cortines? Ens hi veuríem millor.

DONA 1: No. No m'agrada tanta llum.

DONA 2: No li agrada tanta llum. [Silenci. L'HOME continua escrivint.] Què escriu? A què es dedica, vostè?

HOME: Ah. Dirigeixo una petita empresa d'informàtica. De les TIC, de fet.

DONA 2: Les TIC?

HOME: Sí. Les TIC. Les noves tecnologies de la informació i la comunicació.

DONA 2: Vol dir internet?

HOME [somrient]: Més o menys.

DONA 2: Ah. [Breu silenci. L'HOME continua escrivint. Continuarà essent amable, sense que aparentment el molestin les interrupcions de la DONA 2.] Ella llegeix una novel·la d'un escriptor americà. Jo llegeixo un llibre d'una metgessa anglesa especialista en assassinats. ¿Li agrada llegir novel·les, a vostè?

HOME: No gaire. A mi m'interessa el món real.

DONA 2: El món real?

HOME: Sí.

DONA 2: Vol dir internet?

HOME [somrient]: Per exemple. I altres coses.

Silenci breu.

DONA 2: ¿Li interessa el tema dels assassinats?

HOME: Com diu?

DONA 2: Que si li interessa el tema dels assassinats. Els mètodes per matar. Aquest llibre que estic llegint, l'ha escrit una metgessa que estava casada amb un advocat, i parla d'això, de maneres de matar netes i segures.

HOME: Vaja! Un llibre molt instructiu, eh?

DONA 2: I tant que sí. Molt útil.

L'HOME riu, LA DONA 2 somriu.

DONA 1 [alçant el cap de la novel·la]: És una psicòpata. Vagi amb compte.

L'HOME torna a riure. Després torna a escriure.

DONA 2: Que té molta feina?

HOME: No gaire, de fet. És per distreure'm. M'avorreixen els viatges en tren.

DONA 2: Jo m'ho passo molt bé, anant en tren. [Silenci breu.] Escolti. ¿Com li agradaria morir, a vostè?

L'HOME fa cara de sorprès. Després somriu. Finalment sembla decidit a deixar d'escriure i des d'ara segueix del tot la conversa, amb amabilitat i ironia.

HOME: Preferiria no morir.

DONA 2: Ja. Però això no pot ser.

HOME: Ja. Doncs ja que he de morir... doncs [riu], perdoni'm la sinceritat, ¿li puc ser sincer?

DONA 2: Li demano.

HOME: Doncs m'agradaria morir mentre faig l'amor amb una noia de divuit anys, una noia rossa molt guapa i una mica... ja m'entén.

DONA 2: L'entenc.

HOME: I li he dit de divuit perquè de quinze és il·legal, veritat?
[Riu.]

DONA 2: ¿Li agradaria morir així?

HOME: Home, posats a morir... com a mínim que sigui passant-s'ho bé, no creu?

DONA 2: Sí, és clar. Però em temo que això que vostè vol no serà possible.

HOME: A mi també m'ho sembla. Quina llàstima.

DONA 2: La diferència entre aquesta mort que li agradaria a vostè i un assassinat és que en l'assassinat qui s'ho passa bé és l'assassí, no la víctima.

HOME: S'ho passa bé?

DONA 2: Sí és un assassí de veritat, sí.

HOME: I què vol dir un assassí de veritat?

DONA 2: Un assassí que ho fa per passar-s'ho bé. Que no té cap mòbil, que en diuen.

HOME: Jo l'únic mòbil que tinc és el telèfon. I l'ordinador.

DONA 2 [com si no l'hagués sentit]: Que ho fa per diversió. I per justícia. No pas per justícia petita, insignificant, per venjar-se d'alguna tonteria. No. Per justícia. Justícia còsmica. Justícia universal. Per venjar la culpa d'Adam en l'expulsió del paradís. Els homes agafen la poma i amaguen la mà, sap. Les dones tenim set de justícia universal.

DONA 1 [alçant la vista de la novel·la]: Vagi amb compte. Està com una cabra. El pensa matar.

L'HOME riu, la DONA 2 somriu.

DONA 2: Digui'm, si el matessin, ¿com li agradaria que el matessin? No s'hi val a dir que la noia rossa de divuit anys li clava un ganivet mentre carden. Aquesta no val. ¿Com li agradaria que el matessin?

L'HOME reflexiona uns instants.

HOME: Doncs no sé... Depèn de les circumstàncies.

DONA 2: Les circumstàncies?

HOME: Sí, és clar. Qui ho fa, quan, a on, per què...

DONA 2: No hi ha perquè.

HOME: Suposo que preferiria no assabentar-me de res. Que l'assassí em matés i prou. Que ni me n'adonés. Sense patir. Patir no.

DONA 2: Posem les circumstàncies. Aquí mateix. Ara. D'aquí a una estona. Diguem que el mato jo.

HOME [conscient que s'arrisca a fer una broma poc educada]: Bé, doncs... Li he de dir, espero que no s'ofengui, que no cal que sigui rossa ni que tingui divuit anys...

DONA 2 [sense poder dissimular que el comentari l'ha molestat]: Ja li he dit que això no pot ser.

HOME: Perdoni. Era una broma. Perdoni.

DONA 2: I doncs?

HOME: I doncs...?

DONA 2: ¿Com voldria que el matessin?

HOME: Ah. Doncs... Jo no hi entenc gaire, en aquestes coses.

DONA 2: ¿A internet no en surt res, de tot això? ¿No se'n parla?

HOME: A internet hi surt de tot. Suposo que sí.

DONA 2: ¿Tan poca imaginació, té vostè?

HOME: Aviam... [Silenci breu.] Un verí. Suposo que un verí és el millor. Un que no faci mal. Que em matés ràpid i que no m'adonés de ben res.

DONA 2: No està malament. [*Més amable. Obre el llibre i passa pàgines.*] El llibre també en parla, de verins. En descriu molts detalladament.

HOME: Ah, sí?

DONA 2: Sí. N'hi ha de molt eficaços. Que fan això que vostè demana. Ràpid i sense dolor. Però tenen inconvenients.

HOME: Sí?

DONA 2: No són gens fàcils d'aconseguir. N'està prohibida la venda.

HOME: No m'estranya.

DONA 2: I encara tenen un altre inconvenient.

HOME: Quin?

DONA 2: Pensi. Pensi en la situació. En les circumstàncies. Jo el mato d'aquí a una estona, aquí mateix. L'enverino amb un verí d'aquests. I després?

HOME: Després...? Ja estic mort.

DONA 2: Sí, però, i després? Vostè té rastres de verí a la sang. Li faran autòpsia. Segur. [*L'HOME fa cara de fàstic.*] Li trobaran les restes de verí. Potser algú m'ha vist amb vostè aquí, poc abans de morir. [*Assenyalant la DONA 1:*] Ella, per exemple. Em convertiria en sospitosa immediatament. I sense coartada.

HOME: ¿I no hi ha verins que...

DONA 2: No. Ara ja no. Abans n'hi havia que provocaven un atac de cor i res, tot net, però avui dia ho detecten tot. Un mil·lígram de verí i el troben. [*Silenci breu.*] No pot ser un verí. [*Silenci.*] Ha de buscar una altra cosa. Ha de decidir com el matarà. D'una altra manera.

DONA 1 [*alçant la vista de la novel·la*]: S'ha salvat de morir enverinat. Però si continua tan refiat, el matarà igualment. Potser a cops de destràl.

L'HOME mira LA DONA 1, que torna a llegir.

HOME: La seva amiga té un humor ben curiós.

DONA 2: No és amiga meva. No ens coneixem.

HOME [*desconcertat*]: Ah. Em pensava...

Silenci.

DONA 2: No es preocupi, no serà a cops de destràl. Quina bestiesa. [*Riu.*] ¿Ho té decidit, ja?

HOME: ¿Com vull que em mati?

DONA 2: Exacte.

HOME: La veritat és que no tinc gaire imaginació.

DONA 2: Prou que ho veig. Miri-la a ella, estimula la seva imaginació llegint novel·les. I jo miro pel·lícules. Moltes. M'agrada el cinema. ¿Li agrada, a vostè?

HOME: El cine?

DONA 2: Sí.

HOME: No gaire.

DONA 2: Massa internet, ja l'hi dic jo. Al final es perd la imaginació. [*Silenci.*] En fi, l'hauré d'ajudar.

HOME: Sí, sisplau. Ajudi'm. Vostè sembla una especialista. Llegeix llibres sobre el tema...

DONA 2: D'acord. Em cau bé, vostè. M'agrada. L'ajudaré. Aviam... [*Reflexiona uns instants.*] Imagini's que porto a sobre un producte. Unes pastilles. No és un verí. Ja hem quedat que, de verí, res de res. Unes pastilles somníferes. Molt fortes. Imagini que porto una ampolla d'aigua. En aquesta bossa [*assenyala la bossa de la butaca del costat*]. De fet, en porto una. [*Obre la bossa i en treu una ampolleta d'aigua.*]

HOME: Em pensava que m'havia dit que la bossa era de la seva... [*Assenyalant la DONA 1:*] Que era d'ella.

DONA 2: ¿Això li he dit? Disculpi. Em feia mandra canviar la bossa de lloc. ¿Que no està bé, assegut aquí?

HOME: Sí, és clar.

DONA 2: Doncs com li deia... Imagini que poso un somnífer dins de l'aigua.

HOME: Però amb això no em matarà. Només m'adormiré. Si no és que...

DONA 1 [*alçant la vista de la novel·la*]: Ja pot anar fent, vostè. Ajudi-la, ajudi-la a matar-lo.

HOME [*molest, fent com si no ho hagués sentit*]: Si no és que n'hi posa molts, de somnífers. Aleshores sí.

DONA 2: I ara! Molts somnífers! Quina vulgaritat.

HOME: Vulgaritat?

DONA 2: Sí, molt vulgar. [*Deixa l'ampolleta d'aigua al costat de la bossa.*] Però home... ¿No veu que si hi posés molts somnífers la cosa encara seria pitjor que el verí? Dona educada i culta assassina especialista en internet en un tren a cop de somnífer, dirien els diaris. O una cosa així. Que vulgar.

HOME: Té raó. Estic descobrint que tinc moltes coses a aprendre.

DONA 2: I tant que sí. I coses del món real. No. Res d'empastifar-li l'estómac de somnífers. Un somnífer. Potent. Potentíssim. En tres minuts, estarà adormit profundament. No el despertarà res, ni que li clavessin cops de puny.

HOME: ¿Em vol matar a cops de puny?

DONA 2: És clar que no. Estic pensant en una altra cosa. En aquest coixí, per exemple. [*Es treu el coixí de darrere l'esquena i l'hi ensenya.*]

HOME: Aquest coixí?

DONA 2: Sí. Per ofegar-lo.

HOME: Però ¿i el somnífer?

DONA 2: ¿No es deu pas pensar que em posaré a sobre seu per ofegar-lo amb el coixí mentre està despert, oi? Em guanyaria. Em trauria de sobre. Encara que ella m'hi ajudés [*quan diu això, LA DONA 1 alça la vista un segon*]. Vostè és més fort.

Aquest és un avantatge dels homes. A més, no seria una mort gens neta, si fos amb violència. Hi hauria cops, esgarrapades. Rastres. I ja sap, els rastres, la policia... No. Quan dormi dolçament. El mataré quan dormi plàcidament. Després serà bufar i fer ampolles. I no caldrà ni que ella m'hi ajudi. Li posaré el coixí que li tapi bé el nas i la boca, ben fort... I vostè no se n'adonarà de res, com volia. De ben res. L'hi asseguro.

DONA 1: Ja ha begut oli. Li queden pocs minuts de vida.

HOME [*fent veure que no ho ha sentit*]: Bé, l'hi agraeixo molt, la veritat. No és el mateix que morir fent l'amor, però... Encara rai. [*Somriu.*]

Silenci. L'HOME es queda mirant la portada de la novel·la que llegeix la DONA 1, com si en volgués saber el títol. La DONA 2 deixa el coixí al costat de l'ampolleta d'aigua. Agafa la bossa i en treu una poma.

DONA 2 [*oferint-la a l'HOME*]: La vol?

HOME: Com? Ah. No, gràcies.

DONA 2: Ni un trosset?

HOME: No, no, gràcies. [*Silenci. Somrient.*] Potser l'ha enverinada.

DONA 2: No, no es preocupi. Ja li he dit què penso dels verins.

HOME: Igualment no en vull, gràcies.

DONA 2: Bé. [*Fa un parell de queixalades a la poma. Agafa l'ampolleta d'aigua. Fa com si anés a beure. S'interromp. A l'HOME:*] Vol aigua?

HOME: Miri, a això no li diré pas que no. [*Li agafa l'ampolla.*]

DONA 1 [*alçant la vista de la novel·la*]: Ja està. Ara beurà i es quedarà adormit profundament. Després aquesta psicòpata l'ofegarà amb el coixí.

L'HOME, que ja tenia l'ampolla en posició de beure, s'atura i li cau una mica d'aigua damunt de la corbata. Silenci molt breu. Es posa a riure. S'espolsa l'aigua de la corbata. Torna a posar-se l'ampolla a la boca i beu.

HOME: Uf. Doncs tenia set.

La DONA 1 tanca la novel·la i la deixa a la butaca on hi ha el coixí i la bossa. La DONA 2 continua menjant la poma. L'HOME somriu plàcidament. Es fa un fosc progressiu, deixant en penombra l'HOME. A la fi, els llums il·luminen només els rostres de les dues dones. La DONA 2 somriu. Fosc. Se sent un xiulet de tren. Després se sent un tren frenant. Pausa durant uns segons. Després se sent un tren arrencant.

ESCENA 3

Fosc. Se sent un tren arrencant. Llum. Veiem pràcticament el mateix escenari, amb algun canvi de decorat puntual, però molt evident. Potser és el mateix tren, però no cal que sigui el mateix departament.

En escena, assegudes, la DONA 1 i la DONA 2. Poden haver passat dies, setmanes, potser mesos. Algun petit canvi de roba, molt evident. S'han intercanviat les posicions en relació a l'escena 1. La DONA 2 té un llibre tancat a la butaca del costat. Les mateixes ulleres que portava LA DONA 1 a les escenes anteriors. Els cabells recollits. La DONA 1 els porta deixats anar. Silenci llarg.

DONA 1: Tots els homes s'ho mereixen.

DONA 2 [resignada]: Si vostè ho diu.

DONA 1: Ho dic. I tant. [Silenci llarg. La DONA 2 agafa el llibre, però se'l queda a les mans, sense obrir-lo.] En podríem matar un altre.

DONA 2: Un altre què?

DONA 1: Un altre home.

DONA 2: Un altre home?

DONA 1: Qualsevol.

DONA 2: I per què?

DONA 1: Ja ho sap, per què.

DONA 2: Miri, com vulgui.

Silenci llarg. La DONA 2 llegeix el llibre. La DONA 1 obre la bossa que té a la butaca del costat, en tren un coixí, se'l posa darrere del clatell, estira els peus a sobre la butaca de davant

amb el seu llibre entre les mans i recolza el cap al coixí. Fa cara de felicitat.

DONA 1 [*com parlant per a ella*]: Que bé. Avui em toca a mi.

FOSC GRADUAL
FINAL

SUMARI

| | |
|------------------------------------------------------------------------|----|
| La col·leccionista, <i>per Montserrat Mas</i> | 9 |
| Focs d'artifici, <i>per Francesca Bartrina</i> | 19 |
| Nyac, <i>per Montserrat Mas</i> | 27 |
| Estranyes en un tren, <i>per Jordi Sala</i> | 32 |
| M'agrades quan estàs una mica emmurriada, <i>per Dolors Collell</i> | 53 |

Aquesta edició
d'*Elles maten*,
amb obra original de
Montserrat Mas, Francesca Bartrina,
Jordi Sala i Dolors Collell,
s'ha fet a Vic
el mes de setembre de 2001.